

elkaar inmiddels snel op. De afgelopen periode was het rustige leven van de accountant steeds meer duister geworden. Alles was relatief onschuldig begonnen, maar met het verloop van deze avond zou het leven nooit meer hetzelfde zijn. Tot vijf weken geleden was hij nog nooit in aanraking geweest met illegale activiteiten. Zijn eerste bestelling cocaïne had daar destijds verandering in gebracht. Daar had hij nu zeker spijt van. Het was te laat voor spijt. Alexander keek naar de man op de grond en toen weer om zich heen. Hij wilde zo snel mogelijk weg, maar twijfelde nog steeds. Dat er niet meer dan anderhalve minuut geleden een tweede lichtstraal te zien was geweest en deze nu verdwenen was, zat hem niet lekker. Een getuige van zijn daad was het laatste dat hij kon gebruiken. Als er iemand had gezien wat er was gebeurd, dan moest hij daar iets aan doen.

Twintig seconden later kwam er uit de duisternis een vrouw schreeuwend aanrennen. Met een zaklamp in de hand rende ze de kleine landweg op. Zonder aandacht te besteden aan de man die op de weg stond, hurkte ze neer bij het bloedende slachtoffer. De kogel had het doel in de borstkas getroffen. Ze begon met een poging het bloeden te stelpen. Terwijl ze haar best deed om druk op de wond te houden, draaide ze haar hoofd om.

‘Bel 112!’ schreeuwde ze met paniek in haar ogen.

Pas toen ze het had gezegd, zag ze het wapen. Met grote ogen van schrik keek ze naar het pistool en vervolgens naar de man die het vasthield. Alexander stond zichtbaar na te denken over zijn volgende zet. Het verbaasde hem dat de vrouw uit de richting van de vervallen boerderij leek te komen. Hij wist niet beter dan dat deze al jaren onbewoond was, maar begon daar nu aan te twijfelen. Weer verscheen de paniek in zijn ogen. Zijn gebruikelijke besluitvaardigheidsvermogen liet hem voor de zoveelste keer in de steek deze nacht. Het leek wel of de helderheid van geest, die terug was gekeerd kort vóór het gevecht, weer geheel was verdwenen. Was zijn slachtoffer ook uit de boerderij gekomen? Werd het terrein toch bewoond? Waren er nog meer mensen in de omgeving? De vragen volgden elkaar razendsnel op in zijn hoofd. Het enige dat zeker was, was dat zijn leven zojuist een drastische wending had genomen. Hij keek verbaasd naar de vrouw. Ze keek hem strak aan, terwijl de jongeman die op de grond lag hoorbaar steeds meer moeite kreeg met zijn ademhaling. Het was een vreselijk geluid om te horen. Hard klonk het niet, maar het vulde de donkere nacht met wanhoop. Alexander kreeg er kippenvel van en hoopte uit alle macht dat het snel weer stil zou worden. Zonder iets te zeggen keek hij naar de vrouw. Ze was tegen hem aan het praten, maar hij hoorde haar niet. Er werd een besluit genomen in zijn hoofd. Als bekend zou worden dat hij betrokken was bij een schietpartij zou dat het einde betekenen van alles waar hij voor had gewerkt.

Hij bracht het pistool omhoog. Alles in hem verzette zich tegen het besluit, maar hij had geen keuze. Zijn linkerhand waarin hij het wapen hield begon licht te trillen. De loop richtte hij op de onbekende vrouw. Vol ongeloof keek ze op. Direct vormden zich tranen in de ogen van de vrouw. Ze was doodsbang. Dat was te zien in haar ogen.

‘Doe het niet, alsjeblieft. Ik heb kinderen. Niet schieten. Niemand zal van mij iets te horen krijgen over jou of over wat hier is gebeurd. Laat me naar huis gaan. Alsjeblieft, ik smeeek het je.’

De laatste smeekbeden van de blonde vrouw waren nauwelijks hoorbaar. De tranen rolden over haar wangen toen het geluid van haar gehuil werd tenietgedaan door de twee afgevuurde kogels. Beide troffen haar in de buik. Ze zakte vanuit haar gehurkte positie neer op het eerste slachtoffer, wiens ademhaling inmiddels was gestopt. Het duurde niet lang voordat de verwondingen haar fataal werden.

Alexander had in deze heldere nacht een tweevoudige moordenaar van zichzelf gemaakt. Hij draaide zich om. Met twee stappen was hij bij zijn auto en trok snel het voorportier open. Het pistool legde hij op de passagiersstoel. Zonder oponthoud stapte hij in en trapte het gaspedaal in. De auto schoot vooruit en verdween in zuidwestelijke richting, de twee lichamen op de slecht geasfalteerde smalle landweg achterlatend. In de auto dacht Alexander zijn plan verder uit. Hij moest van het handvuurwapen af zien te komen. Omdat hij de omgeving goed kende, had hij al een geschikte locatie in zijn hoofd. De rit terug naar zijn riante woning in Wassenaar legde hij af in een half uur. Het kon sneller, zeker op dit tijdstip. Toch reed hij rustig, ondanks de drang om zo snel mogelijk alles af te ronden. Eenmaal thuis aangekomen pakte hij vlug een tas en rende de achtertuin in. In de schuur pakte hij de grootste van de twee scheppen en een stuk touw. Een kleine drie minuten na thuiskomst zat hij weer achter het stuur. De rit, inclusief tussenstop, duurde veertig minuten. Het leek wel drie keer zo lang.

In Hoek van Holland reed hij door in de richting van het duingebied aan de zuidwestelijke uithoek van de gemeente. Iets na 00:45 uur draaide hij de Badweg af waar hij de straatverlichting achter zich liet. De route vervolgde zich over een smallere weg door de duinen. De afwezigheid van verlichting gaf Alexander een veilig gevoel. Hij doofde de lichten van zijn auto en reed langzaam verder. Tweehonderd meter later verliet het voertuig het asfalt. Zo'n tien meter verderop kwam deze tot stilstand. Het zand van het pad was te zacht om verder te rijden. Onder een deels bewolkte sterrenhemel stapte Alexander uit. Om hem heen was geen teken van leven te zien. Inmiddels was er aanzienlijk

wat zeemist op komen zetten. Dit verminderde het zicht steeds verder. Warm was het niet, maar het werk dat op hem wachtte zou hem meer dan voldoende opwarmen. Alexander liep naar de kofferbak. Hij ritste de tas open en trok een paar leren handschoenen aan. Vervolgens pakte hij de meegebrachte schep, het touw en de twee lichtbruine jute zakken.

Het duurde niet lang voordat beide zakken voor de helft gevuld waren met zand. Met het touw werden deze dichtgeknoopt. Met zeker vijftien kilogram aan zand in elke hand liep Alexander door de duinen in de richting van het water, een kleine driehonderd meter verderop. Ondanks zijn bovengemiddelde conditie liep het zweet over zijn rug toen hij weer naast zijn auto stond. Het was tijd voor de zwaarste klus. Hij opende de kofferbak weer en borg de schep op naast de twee bewegingloze lichamen. Een uur na de moord op de onbekende vrouw, had hij beide slachtoffers zijn auto in getild. Als eerste trok hij het mannelijke slachtoffer uit het voertuig. Alexander bleef een aantal tellen staan en keek voor zich uit. Nergens een teken van leven te bekennen. Het enige licht in de omgeving was afkomstig van de Maasvlakte en de vrachtschepen aan de horizon. Er waren geen schepen in de buurt te zien. Uit vrees om gezien te worden moest er op hoog tempo gewerkt worden. Hij pakte het slachtoffer weer bij de polsen en begon uit alle macht te trekken. De eerste tweehonderd meter gingen verrassend snel. Het laatste stuk naar het water liep over het gras. Ondanks de duisternis en de mist voelde Alexander zich zichtbaar, terwijl hij het lichaam meesleepte in de richting van het water. Door alle adrenaline kostte het nauwelijks moeite om het slachtoffer over het verhoogde betonnen fietspad, dat net vóór het water was aangelegd, te tillen. Aan de overkant van het pad liet hij de polsen van zijn eerste slachtoffer los en hurkte neer. Het uiteinde van het stuk touw waarmee de jute zak dicht was gemaakt, sloeg hij om het lichaam heen om er vervolgens een tweede stevige knoop in te leggen. Nog geen tien seconden later werd de stilte verbroken door een plons in het water van de Nieuwe Waterweg. Zodra het lichaam uit het zicht verdween, rende de accountant terug naar de duinen om het tweede slachtoffer te halen. Deze werd op dezelfde wijze naar het water getild. Alexander merkte dat het een stuk sneller ging dan bij het eerste lichaam. Dat was niet alleen te danken aan het feit dat het tweede slachtoffer een stuk lichter was. Hij wilde de klus zo snel mogelijk afronden. Door de opkomende zeemist nam het zicht in hoog tempo af. Alexander merkte dat hij rustiger werd van het feit dat de mist ook het zicht van iedereen die eventueel in het gebied aanwezig was zou belemmeren. Het duurde zeven minuten voordat ook het vrouwelijke lichaam in het water lag.

Met twee lijken weggewerkt vertrok Alexander naar een nieuwe locatie. Een aantal kilometer verderop keek hij uit over de zee. Hij voelde zich vreemd. De